

Pozitivně, pozitivně, pozitivně.

Byl to můj první den v desáté třídě a *nehodlala* jsem být nervózní. Chtěla jsem mít plnou hlavu šileně radostných, pozitivních myšlenek. Chtěla jsem proplouvat známými chodbami Peach State High School bujarým krokem v botách s okovanou špičkou a se sebevědomým úsměvem na tváři, protože *tohle* bude rok, kdy mi Lance Hightower konečně vyzná svou nehybnou lásku. Prostě to tak *musí* být.

Nechtěla jsem se trápit faktem, že jsem se neúspěšně snažila sbalit toho kluka už od základky, *ani* se zaměřovat na fakt, že mám ještě i v patnácti prsa nulky. Ne, hodlala jsem fantazírovat o všech těch divoce spontánních, vysoce veřejných způsobech, jimiž by se Lance mohl vyslovit. Koneckonců, právě jsem se dozvěděla – díky tátově nezdravé posedlosti sledováním CNN – že v Georgii je sňatek nezletilých naprosto legální, pokud mají písemný souhlas od jednoho rodiče. To by u mě nebyl problém, protože mámu jsem se naučila perfektně podepsat už ve dvanácti.

Taky jsem měla sakra náramně dobrý pocit, protože jsem věděla, že jsem si vybrala *ideální* outfit k návratu do školy. Moje typická bagančata a černé oční linky byly na svých místech; pod svoje oblíbené ustřižené džíny typu „příliš krátké do školy“ jsem zvolila drsnácké černé síťové punčocháče se vzorem pavučin; šedé tričko sahající do pasu se honosilo logem kapele indie, o níž jsem si byla absolutně *jistá*, že o ní nikdy nikdo ani neslyšel; a ruce jsem prakticky nemohla zvednout výš než do pasu pod tíhou tisícovky kovových, korálkových a kožených náramků. Taky jsem přes léto začala kouřit (tentokrát doopravdy) a můj kratší, drzejší, šikmější sestřih vlasů už si vysloužil tuňy pochval, dokonce i od Lance (což byl hlavní účel).

Samozřejmě, veškeré pozitivní myšlení šlo do hajzlu, jen co jsem se ocitla na kostelním parkovišti, abych si mezi hodinami zakouřila.

Na Peach State High School nebylo žádným tajemstvím, že když jste chtěli provést nějakou neplechu, stačilo jen vyjít za zrezivělé rachotiny na studentském parkovišti, přelézt zábradlí a projít řadou stromů. A bylo to. Na druhé straně jste se ocitli v magickém zalesněném kraji divů, zvaném *kostelní parkoviště*, na místě, kde děcka mohla uniknout útlaku naší předlidněné, nedostatečně financované státní vzdělávací instituce, aby se mohla smát, kouřit a veselit se (byť vždycky jen sedm minut). Kostel byl dávno opuštěná kaple o jediné místnosti, které se průběžně zmocňoval les, a jeho parkoviště tvořila všeho všudy jen malá vyšterkovaná plocha, ale pro bandu zlotřilých výrostků to bylo učiněné nebe.

Aspoň tak jsem to slyšela. Ještě nikdy jsem se během vyučování na kostelní parkoviště nevydala, ale tenhle rok patřil mně. Prostě jsem věděla, že na druhé straně